

leiða til þess, að váttryggingarfjárhæðin fengist öll greidd, og henni yrði síðan fyrst og fremst varið til þess að greiða allar kröfur, sem bifreiðinni kæmu við eða á henni hvíldu, meðal annars eftirstöðvar upphaflega kaupverðsins, sem ákærði taldi sig ábyrgan fyrir.

Með framangreindum verknaði hefir ákærði, sem kominn er yfir lögaldur sakamanna, gerzt brotlegur við 261. gr. hinna almennu hegningarlaga frá 25. júní 1869. Þykir refsing ákærða, en honum hefir ekki, svo kunnugt sé, verið refsað áður, hæfilega ákveðin 50 daga fangelsi við venjulegt fangaviðurværi. Þá greiði ákærði allan sakarkostnað, þar á meðal kr. 40.00 í málsvarnarlaun til skipaðs verjanda síns, Sveinbjörns Jónssonar hrm.

Á máli þessu hefir enginn óþarfur dráttur orðið.

Því dæmist rétt vera:

Ákærði, Gísli Finnsson, sæti 50 daga fangelsi við venjulegt fangaviðurværi. Svo greiði hann allan sakarkostnað, þar á meðal kr. 40.00 í málsvarnarlaun til skipaðs verjanda síns, Sveinbjarnar Jónssonar hrm.

Dóminum skal fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Mánudaginn 31. október 1938.

Nr. 49/1938. **Réttvísing** (Sveinbjörn Jónsson)
gegn

Carl Friðrik Jensen

(Pétur Magnússon).

Maður dæmdur til refsingar fyrir brot gegn ákvæðum 259. gr. og 2. mgr. 264. gr. alm. hegningarlaga og sviptur atvinnuréttindum samkv. 8. gr. 1. nr. 25/1929.

Dómur hæstaréttar.

Félagið Kolbeinn ungi, sem ákærði veitti forstöðu, var stofnað samkvæmt lögum nr. 36/1921 um sam-

vinnufélög í þeim tilgangi að reka útgerðarstarfsemi. Þegar af þeirri ástæðu, að félaginu var skylt að hafa bókhald samkvæmt nefndum lögum um samvinnufélög, varðar bókhaldsóreiða ákærða, sem telja verður stórfellda, við 2. mgr. 264. gr. almennra hegningarlaga frá 25. júní 1869.

Ákærði hefir látið af hendi tékka og aðrar ávísanir, svo sem nánar er lýst í hinum áfrýjaða dómi, án þess að innistæða væri fyrir hendi til greiðslu þeirra. Af prófum málsins verður ekki séð, að ákærði hafi með afhendingu ávísana þessara aflað sér eða öðrum fjárverðmæta, heldur virðast þær afhentar til greiðslu eldri skulda. Þessi verknaður ákærða þykir eiga að varða hann refsingu samkvæmt 259. gr. almennra hegningarlaga.

Þá hefir ákærði verið sakaður um óheimila ráðstöfun á andvirði fisks, sem veðsettur hafi verið útibúi Útvegsbanka Íslands á Seyðisfirði. Samkvæmt prófum málsins hefir andvirði fisks þess, er félagið Kolbeinn ungi seldi öðrum en Sölusambandi íslenzkra fiskframleiðenda árin 1935 og 1936, runnið til nefnds bankaútibús að öllu leyti, en af andvirði fisks, sem nefndu sölusambandi var seldur þessi ár, samtals kr. 35189.12, hefir útibúið fengið kr. 22022.04. Nú er það upplýst, að í nefndri sölufjárhæð, kr. 35189.12, er innifalið andvirði aflahlutar sjómanna og verkamanna félagsins, samtals kr. 15357.54, og hefir útibúið því fengið meira en nemur andvirði fisks þess, sem kom í hlut félagsins sjálfs. Bankaútibúið hefir haldið því fram, að það hafi einnig haft veð í aflahlutum sjómanna og verkamanna félagsins, en ekki þykir verða ráðið með vissu af gögnum þeim, sem fyrir liggja, að svo hafi verið, og verður þá ekki heldur talið sannað, að ákærði

hafi gerzt sekur um óheimila ráðstöfun á andvirði veðsetts fisks. Og með því að ekkert liggur fyrir um það, að ráðstafanir ákærða á fiskandvirðinu hafi verið refsiverðar af öðrum ástæðum, þá ber að sýkna hann af þessum lið ákærunnar.

Af ástæðum þeim, sem frá er greint í hinum áfrýjaða dómi, verður ekki talið, að ákærði hafi unnið sér til refsingar með því að framselja ekki bú félagsins Kolbeins unga til gjaldprotaskipta áður en hann lét af stjórn þess, né heldur með stjórn sinni á Fisk-sölusamlagi Vopnfirðinga.

Refsing ákærða þykir með hliðsjón af 63. gr. almennra hegningarlaga hæfilega ákveðin fangelsi við venjulegt fangaviðurværi í 2 mánuði, en fullnustu refsingarinnar skal frestað og hún falla niður að 5 árum liðnum, ef fullnægt verður skilyrðum laga nr. 39 frá 1907.

Staðfesta ber ákvæði hins áfrýjaða dóms um sviptingu atvinnuréttinda samkvæmt 8. gr. laga nr. 25/1929 og um greiðslu málskostnaðar í héraði, þar á meðal um greiðslu málsvarnarlauna skipaðs verjanda ákærða í héraði, sem í forsendum dómsins eru ákveðin 50 krónur, en láðst hefir að geta í atriðis-orðum hans.

Ákærða ber að greiða allan áfrýjunarkostnað sakarinnar, þar með talin málflutningslaun skipaðs sækjanda og verjanda fyrir hæstarétti, 120 kr. til hvors.

Þvi dæmist rétt vera:

Ákærði, Carl Friðrik Jensen, sæti fangelsi við venjulegt fangaviðurværi í 2 mánuði, en fullnustu refsingarinnar skal frestað og niður skal hún falla að liðnum 5 árum frá uppkvaðningu

dóms þessa, ef skilorð laga nr. 39 frá 1907 verða haldin.

Ákærði skal sviptur rétti til þess að reka eða stjórna verzlun eða atvinnufyrirtæki í 5 ár frá birtingu dóms þessa að telja.

Ákærði greiði allan kostnað sakarinnar, bæði í héraði og fyrir hæstarétti, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs talsmanns síns í héraði, Jóns Þórs Sigtryggssonar lögfræðings, kr. 50.00, og málf lutningslaun skipaðs sækjanda og verjanda fyrir hæstarétti, hæstaréttarmálf lutningsmannanna Sveinbjarnar Jónssonar og Péturs Magnússonar, kr. 120.00 til hvors.

Dóminum ber að fullnægja með aðför að lögum.

Dómur aukaréttar Norður-Múlasýslu 10. jan. 1938.

Mál þetta er höfðað af réttvísinnar hálfu gegn Carl Friðrik Jensen forstjóra frá Vopnafirði, nú til heimilis Hafnarstræti 15 Reykjavík, fyrir brot gegn 26. kapitula almennra hegningarlaga frá 25. júní 1869, lögum nr. 25 frá 1929 um gjaldþrotaskipti og lögum nr. 36 frá 1921 um samvinnufélög, sbr. lög nr. 46 frá 1937.

Málavextir eru, sem hér greinir:

Sökunautur, Carl Friðrik Jensen, veitti útgerðarsamvinnufélaginu „Kolbeinn ungi“ frá Vopnafirði forstöðu frá stofnun félagsins 6. október 1934, fyrst sem stjórnarformaður eða til 26. febrúar 1935, en þá var hann ráðinn framkvæmdarstjóri félagsins og gegndi því starfi til 24. marz 1937, en sagði þá af sér starfinu. Félag þetta hóf útgerðarstarfsemi sína snemma á árinu 1935 og rak útgerð með vélbáta á árunum 1935 og 1936. En í ársbyrjun 1937 stöðvaðist útgerðarrekstur félagsins vegna fjárhagsörðugleika, og var bú þess samkvæmt beiðni félagsstjórnar tekið til meðferðar sem gjaldþrota með úrskurði skiptaréttar Norð-

ur-Múlasýslu 12. ágúst 1937. Samkvæmt 7. gr. laga nr. 25 frá 1929 voru því næst haldin réttarpróf út af gjaldþrotinu. Á grundvelli þessarar rannsóknar og rannsóknar, sem einnig hafði farið fram út af kærur fyrir útgáfu ávísana, sem ekki höfðu fengizt greiddar, fyrirskipaði því næst dóms- og kirkjumálaráðuneytið með bréfi dags. 13. október 1937 framhaldsrannsókn og málshöfðun gegn ákærða fyrir brot á fyrrnefndum lagafyrirmælum. Því næst var mál þetta að lokinni framhaldsrannsókn þingfest í aukarétti Norður-Múlasýslu 6. nóvember 1937.

Verður nú lýst þeim athöfnum eða athafnaleysi söku-nauts, sem refsivert kann að álitast.

1. *Bókhaldið*. Samkvæmt bréfi dóms- og kirkjumálaráðuneytisins dags. 8. apríl 1937 framkvæmdi herra Páll Magnússon lögfræðingur í Reykjavík endurskoðun á reikningum þeim og bókum, sem kærður hafði fært sem forstjóri s/f Kolbeinn ungi, og sömuleiðis á bókhaldi því, sem hann hafði haft fyrir Fisksölusamlag Vopnfirðinga, en þessu félagi veitti hann einnig forstöðu frá því árið 1932. Afrit af endurskoðunarskýrslu Páls Magnússonar, sbr. prófgerðir málsins rskj. nr. 3, bls. 10—15, hefir verið lagt til grundvallar í máli þessu að því er bókhaldið snertir. Samkvæmt þessari endurskoðunarskýrslu hefir bókhaldið verið mjög ófullkomið. Engin sjóðbók hafði verið haldin, og yfirleitt enginn reikningur færður yfir dagleg útgjöld og tekjur félagsins. Viðskiptamannabók hafði verið færð, og í hana reikningar viðskiptamanna, og segir í endurskoðunarskýrslunni um þetta, að reikningar verkafólks og sjómanna á Vopnafirði hafi eigi verið fjarri lagi, en þó hafi þurft að leiðrétta marga þessara reikninga. Í þessa bók voru einnig færðir reikningar yfir ýmsa helztu útgjaldaliði og tekjuliði rekstursins svo og rekstursreikningur fyrir bátana, þar sem færðar eru samandregnar upphæðir hinna ýmsu útgjalda og tekna, en um alla þessa reikninga segir í skýrslunni, að þeir séu meira eða minna óábyggilegir. Samkvæmt efnahagsreikningi s/f Kolbeinn ungi, sem ákærði undirritar 23. febr. 1937, eru skuldir taldar vera kr. 77071.49, en samkvæmt endurskoðun Páls Magnússonar reynast skuldirnar vera kr. 103836.04. Álit endurskoðandans er það, að hinn slæmi fjárhagur félagsins muni stafa af tapi á rekstrinum fremur

en fjádrætti kærða. Upplýsingar þær, sem liggja fyrir um aflabrögð báta þeirra, sem félagið rak, benda einnig til þess, að tap hafi verið á útgerð félagsins svo tugum þúsunda skipti. Og í málinu liggur ekkert fyrir, er sanni, að um fjádrátt hafi verið að ræða af hálfu kærða. Hann hefir játað, að bókhald félagsins, sem hann einn hafi fært aðstoðarlaust, hafi verið í óreiðu, og að efnahagsreikningur félagsins hafi verið rangur í verulegum atriðum. Í þessu sambandi skiptir það máli, hvort s/f Kolbeinn ungi var bókhaldsskylt fyrirtæki samkvæmt lögum nr. 53, 11. júlí 1911, eða ekki. Talsmaður sökunauts kemst að þeirri niðurstöðu, að fyrirtæki þetta hafi verið bókhaldsskylt. En á það verður ekki fallið. Samkvæmt 1. gr. verzlunarbókalaganna gilda þau lög ekki um þá menn, er stunda landbúnað eða sjávarútveg til framleiðsluáttvinnu. Tilgangur þessa fyrirtækis var að reka útgerð til fiskveiða, sbr. 2. gr. félagssamþykktanna. Eins og fyrr segir, var starfsemi félagsins útgerðarrekstur með vélbáta. Að vísu hafði félagið keypt eitthvað af vörum fyrir viðskiptamenn sína, en á það virðist bera að líta sem alveg óverulegan lið í starfsemi félagsins, og virðist það út af fyrir sig eigi geta orkað því, að fyrirtækið álitist bókhaldsskylt. En útgerðarstarfsemi hefir ekki verið talin bókhaldsskyld af dómstólum landsins, sbr. Hrd. 1936 bls. 420, Hrd. 1935, bls. 562 og bls. 575. Bókhaldsóreiðan og rangur efnahagsreikningur, sem að framan er lýst, heyrir því að álitni dómarans ekki undir 264. gr. alm. hegningarlaga, en hinsvegar á ákærði að sæta refsingu fyrir þetta samkvæmt lögum nr. 36 frá 1921, 39. gr., sbr. lög nr. 46 frá 1937, 42. gr.

2. 1. gr. laga nr. 25 frá 1929. Samkvæmt þessari grein er sú skylda lögð á atvinnurekendur, þar á meðal útgerðarmenn, að gefa bú sitt upp til gjaldþrotaskipta, ef um er að ræða stöðvun á greiðslum skulda, enda sé ekki fyrirsjáanlegt, að unnt sé að greiða skuldirnar að fullu, og fjárhagurinn hefir versnað síðasta reikningsár. Er nú athugið, hvort ákærði hefir gerzt brotlegur að þessu leyti. Gjaldþrot s/f Kolbeins unga mun tæpast verða talið fyrirsjáanlegt sem óhjákvæmilegt fyrr en að lokinni endurskoðun Páls Magnússonar, sem ekki fór fram fyrr en um það bil mánuði eftir að ákærði sagði af sér forstjórastarfi félagsins. Virðist því þegar af þeirri ástæðu vera útilokað,

að hér sé að ræða um brot af hans hálfu, enda var félag þetta gefið upp til gjaldþrotaskipta af stjórn félagsins nokkru eftir að endurskoðun Páls Magnússonar fór fram og úrskurðað gjaldþrota, að fenginni endurskoðunarskýrslunni, 12. ágúst s. l., eins og fyrr greinir.

3. *Útgáfa ávísana.* Eins og prófgerðir máls þessa, rskj. nr. 3, bls. 2—8, bera með sér, hefir sökunautur verið kærður fyrir útgáfu falskra ávísana. Með játningu hans og öðrum gögnum er sannað, að hann hefir gefið út eftirtalдар ávísanir á Sölusamband íslenzkra fiskframleiðenda í Reykjavík, sem ekki hafa fengizt greiddar vegna þess að innstæðu vantaði:

1. Ávísun útg. 31. des. 1936 til póstaðgreiðslu Vopnafjarðar	kr. 1491.92
2. Ávísun útg. 31. des. 1936 til póstaðgreiðslu Vopnafjarðar	— 213.85
3. Ávísun útg. 23. jan. 1937 til hr. Sigurðar Einarssonar	— 150.00
4. Ávísun útg. 21. jan. 1937 til hr. Péturs Nikulássonar	— 150.00
5. Ávísun útg. 21. jan. 1937 til hr. Gunnlaugs Helgasonar	— 150.00
6. Ávísun útg. 6. nóv. 1936 til hr. Tómasar Björnssonar	— 982.25
7. Ávísun útgefna til Ferdinands Albertssonar	— 350.00

Samtals kr. 3488.02

Ávísun sbr. 2. tl. er gefin út fyrir hönd Fisksölusamlags Vopnfirðinga, en hinar allar fyrir hönd s/f Kolbeins unga, eða vegna þess félags, samtals kr. 3274.17.

Þá er enn fremur upplýst og játað af ákærða, að hann hefir gefið út eftirtalдар tékkávísanir á Útvegsbanka Íslands h/f, útibúið á Seyðisfirði, sem ekki hafa fengizt greiddar vegna vantandi innstæðu:

1. Til Bjarkar, nr. 7437	kr. 100.00
2. — C. Jensen v/ J. P. Jensen, nr. 7436 ..	— 272.00
3. — B. Kristjánssonar, nr. 7435	— 100.00
4. — C. Jónassonar, nr. 7434	— 106.00
5. — Sv. Jónassonar, nr. 7432	— 204.00

6. Til Valdimars Vilhjálmssonar, nr. 7412 .. kr. 100.00
 7. — Har. Johansen, nr. 7424, útg. 9. okt. 1936 — 300.00

Samtals kr. 1182.00

Þess má geta, að upplýst er að því er snertir ávísun nr. 7412, að sami maður fékk sama dag aðra ávísun hjá kærðum, og fékkst hún greidd við framvísun hjá bankanum.

Um allar framangreindar ávísanir gildir það, að ákærði kveðst hafa gefið þær út til greiðslu réttmætum kröfum á s/f Kolbein unga, nema eina ávísun, er hann gaf út 31. des. 1937 til póstaftgreiðslunnar á Vopnafirði fyrir hönd Fisksölusamlags Vopnfirðinga, upphæð kr. 213.85, og sú ávísun hafi verið gefin út vegna ýmissa viðskiptamanna samlagsins, sbr. framanritað. Það er játtað af sökunaut, að hann hafi afhent viðtakendum ávísanir þessar til greiðslu á kröfum þeirra og án þess að láta nokkurs um það getið við þá, að innstæða væri eigi fyrir hendi hjá þeim, sem vísað var á. Það er ennfremur viðurkennt af kærða, að hann sjálfur hafi vítað, að innstæður væru eigi fyrir hendi, þegar ávísanirnar voru gefnar út. En hann hefir haldið því fram, að svo hafi oft verið áður, að hann hafi gefið ávísanir á fyrrnefnda aðilja, án þess að innstæður hafi verið fyrir hendi, og hafi þær verið innleystar. Þessi framburður kemur líka heim við alkunna viðskipta-
 tizku Útvegsbanka Íslands h/f útibúsins á Seyðisfirði, að útibúið hagar lánveitingum iðulega til útgerðarmanna á þann hátt, að innleysa tékkávísanir þeirra, þó innstæður vanti. Framlagður reikningur frá Síf til s/f Kolbeins unga, prófgerðir, rskj. nr. 3, bls. 30—32, sýnir líka, að þar hafa verið greiddar ávísanir frá Kolbeini, þó innstæða hafi þá ekki verið fyrir hendi samkvæmt reikningnum. Þetta þykir þó að áliti dómarans á engan hátt réttlæta útgáfu framangreindra ávísana með þeim hætti, sem áður er lýst. Eins og fjárhag s/f Kolbeins unga var farið, hlaut sökunaut að vera það ljóst, að nokkur vafi yrði á greiðslu ávísananna við framvísun. Honum bar því að fá samþykki þeirra, sem hann vísaði á, áður en hann afhenti umræddar ávísanir, fyrir því, að þær yrðu greiddar, eða láta þess getið við viðtakendur, er hann afhenti þeim ávísanirnar, að innstæðu vantaði. En það er af ákærða játtað

og viðurkennt, að hann hafi hvorki haft samþykki eða loforð Sölusambandsins eða Útvegsbankaútibúsins um það, að ávísanirnar yrðu greiddar við framvísun, né heldur hafi hann gert viðtakendum ávísananna aðvart um það, að innstæða væri engin fyrir þeim. Athæfi það, sem nú hefir verið lýst, heyrir að áliti dómarsins undir 253. gr. alm. hegningarlaga.

4. *Ráðstöfun á andvirði veðsetts fiskis.* Það er upplýst í málinu, að stjórn s/f Kolbeins unga, sem undirritaði veðskuldabréf með sjálfsvörzluveði í fiski fyrir hönd félagsins, hafði samkvæmt 10. gr. félagslaganna fullt umboð til að veðsetja allar afurðir félagsins og þeirra félagsmanna, sem áttu hlut í þeim, fyrir reksturslánum handa félaginu. Samkvæmt þessari heimild var allur fiskur félagsins með vitund kærða veðsettur Útvegsbanka Íslands h/f útibúinu á Seyðisfirði. Ákærði hefir slegið því fram, að aflahlutir sjómanna hafi ekki verið veðsettir ásamt afla félagsins. En þegar leysa á úr þessu, verður að gera mun á því, hvort aflahluturinn tilheyrir félagsmönnum eða utanfélagsmönnum. Eins og fyr greinir, hafði stjórn félagsins samkvæmt 10. gr. samþykktanna heimild til að veðsetja aflahlut félagsmanna, og í veðbréfum Útvegsbankans er þess eins getið, að veðrétturinn taki til fyrsta væntanlegs afla vélbátanna án nokkurrar aðgreiningar eða takmarkana á því, hvort fiskurinn tilheyrir félaginu sjálfu eða aflahlut félagsmanna. Með hliðsjón af þessu, og hinsvegar framburði Útvegsbankans um þetta atriði, virðist bera að líta svo á, að aflahlutur félagsmanna sé veðsettur bankanum ásamt fiski félagsins. Hinsvegar hefir aflahlutur utanfélagsmanna, að því er virðist, ekki verið veðbundinn.

Allur þorri af saltfiski félagsins 1935—1936 var seldur Sölusambandi íslenzkra fiskframleiðenda, nokkuð var selt Sambandi íslenzkra samvinnufélaga, en andvirði þess fiskjar var greitt til Útvegsbankaútibúsins, og kemur það því ekki frekar til álita. Samtals var Sölusambandinu selt samkvæmt reikningi þess, rskj. nr. 3, bls. 30—32, saltfiskur 1935—1936 fyrir kr. 35189.12, en af þessu er greitt til Útvegsbankans á Seyðisfirði alls kr. 22022.04. Aflahlutir utanfélagsmanna virðast samkvæmt skýrslu um aflahlut sjómanna, rskj. nr. 3, bls. 35—36, með hliðsjón af framlagðri skrá yfir félagsmenn, í allra mesta lagi geta verið kr.

6525.83. Er þá óskilað til Útvegsbankans af andvirði hins veðsetta fiskjar kr. 6641.25, en frá þessu má draga samkvæmt framburði útibússtjórans greiðslur fyrir fiskumbúðir, og á reikningi Sif eru tvær greiðslur, sem ætla má að hafi gengið til þessa, greiðslurnar til L. Andersen, samtals kr. 1055.75. Þá ætti að vera óskilað af andvirði hins veðsetta fiskjar kr. 5585.50. Því af andvirði hins veðsetta fiskjar, sem eigi var afhent veðhafa, hefir sökunautur ját- að að hafa ráðstafað með ávísun á Sif, eins og oftnefndur reikningur Sif sýnir, án þess að hafa átt um það nokkurt samtal við veðhafann eða á nokkurn hátt fengið til þess samþykki hans. Í réttarhaldi hjá lögreglustjóra Reykjavíkur 3. des. 1937 heldur hann því að visu fram, að þegar s/f Kolbeinn ungi hóf starfsemi sína, hafi hann í eitt skipti fyrir öll fengið leyfi til að ráðstafa andvirði veðsetts fiskjar fyrir oliu án samþykkis veðhafa í hvert skipti. En þetta kemur í bág við fyrri framburð hans, sjá rskj. nr. 3, bls. 34, og einnig í bág við framburð útibússtjórans, sem mætir í réttarhaldi 15. des. s. l., þar sem hann kannast ekki við, að þessi framburður ákærði sé réttur, og getur þetta því ekki orðið tekið til greina. Með ráðstöfunum þeim, sem hér hefir verið lýst, hefir ákærði að áliti dóm- arans gerzt brotlegur við 255. gr. alm. hegningarlaga. Með útgáfu ávísana þeirra f. h. s/f Kolbeinn ungi á Sif, sbr. 3 hér að framan, alls kr. 3274.17, þykir og ljóst, að ákærði hafi gerzt sekur um tilraun til refsiverðrar ráðstöfunar á andvirði veðsetts fiskjar, og virðist bera að heimfæra þetta brot undir 255. gr. sbr. 47. gr. alm. hegningarlaga.

5. *Fisksölusamlag Vopnfirðinga*. Samkvæmt reikningum ákærða fyrir þetta félag eru skuldir þess taldar vera kr. 7609.72, en samkvæmt reikningi Páls Magnússonar endurskoðanda eru skuldir taldar kr. 12198.07. Fyrir þessum mismun gerir ákærði þá grein, að hann hafi samkvæmt simskeyti Fisksölunefndar til Útvegsbankans Seyðisfirði, sjá rskj. nr. 3, bls. 37, gert ráð fyrir ca. kr. 4700.00 greiðslu til bankans vegna samlagsins. Samkvæmt framburði útibússtjórans er greiðsla þessi nú innt af hendi af Sölusam- bandinu og komin Fisksölusamlagi Vopnfirðinga til tekna. Verður ekki séð, að ákærði hafi með reikningsfærslu þess- ari eða öðrum ráðstöfunum vegna þessa félags gerzt brot- legur við nein refsíákvæði. Greiðsla sú, kr. 4500.00, sem

Sölusambandið greiddi til Shell og færði þessu félagi til skuldar, hefir ákærði haldið fram, að hefði átt að færast til skuldar hjá s/f Kolbeini unga. Framburður skrifstofustjóra Sölusambandsins í lögreglurétti Reykjavíkur 3. des. s. l. hnekkir að álit dómarans ekki framburði ákærða um þessa greiðslu.

Þegar refsing sökunauts er ákveðin, verður að hafa hliðsjón af eftirgreindum atriðum:

1. Um útgáfu ávísananna má telja upplýst, að venja hefir verið, að bæði Síf og Útvegsbankinn hafa greitt ávísanir frá sökunaut áður, þó innstæða væri eigi fyrir hendi.

2. Kærun hafa eigi borizt á kærðan fyrir útgáfu allra þeirra ávísana, sem upplýst er, að ekki hafa fengizt greiddar, frá þeim, sem fengu þær í hendur, sbr. prófgerðir rskj. nr. 3.

3. Framburður ákærða við rannsókn málsins hefir yfirleitt reynzt réttur og komið heim við önnur gögn.

Sökunautur er kominn yfir lögaldur sakamanna og hefir ekki áður sætt ákæru eða refsingu fyrir neitt afbrot. Samkvæmt framanrituðu þykir refsing sú, sem hann hefir unnið til, hæfilega ákveðin með hliðsjón af 63. gr. alm. hegningarlaga 4 × 5 daga fangelsi við vatn og brauð. Einnig verður hann að greiða allan kostnað af málinu, sem orðinn er og verður, þar með talin málsvarnarlaun til skipaðs verjanda, Jóns Þórs Sigtryggssonar lögfræðings, Seyðisfirði, sem þykja hæfilega ákveðin kr. 50.00.

Eftir þessum úrslitum virðist bera að dæma ákærða samkvæmt 8. gr. laga nr. 25 frá 1929 til þess að hafa fyrirgert rétti til þess að reka eða stjórna verzlun eða atvinnufyrirtæki í næstu 5 ár frá birtingu dóms þessa.

Meðferð málsins hefir verið vitalaus.

Því dæmist rétt vera:

Ákærði, Carl Friðrik Jensen, sæti 4 sinnum 5 daga fangelsi við vatn og brauð og greiði allan kostnað af málinu. Svo skal hann og sviptur rétti til að reka eða stjórna verzlun eða atvinnufyrirtæki í 5 ár frá birtingu dóms þessa.

Dóminum skal fullnægja með aðför að lögum.